

BLÅ ØJNE

KEVIN JAPSEN
BLÅ ØJNE
FORLAGET FACET

Blå øjne

af Kevin Japsen

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2013

Omslag: Peter Nielsen, pncreate.com

Korrektur: David Tønner

Printed in Denmark by Scandinavian Book A/S

ISBN-13: 978-87-92879-09-7

Lix-tal: 30

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

www.facebook.com/forlagetfacet

www.youtube.com/forlagetfacet

Indhold

1.	Biblioteksposthuset	7
2.	Du bist ein Schwein-Airlines	13
3.	Endnu et nummer fra Victor Records	18
4.	Morgensamling eller korsfæstelse?	23
5.	Casa Paco	28
6.	Lille Peter Edderkop i læderjakke	33
7.	Operation Minder	41
8.	En slange om halsen	52
9.	M-alfabetet	59
10.	En by uden spioner	65
11.	Århundredets fest	75
12.	Call of Duty	86
13.	Paco Erobreren	92
14.	Statistens stemme	97
15.	Paco has left the building	104
16.	Billeder fra en anden tid	110
17.	Den lyserøde cykelhjelm	117

dere til sin lillesøster, som så ud til at være faldet i den store honningkrukke. Krydset var sat ved *lækker-lækker*, og hver gang de fem drenge rynkede panden, sukkede hun. Victor skulle lige til at åbne munden, da han fik øje på sine bekymrede forældre i øjenkrogen, som han vidste, sov med telefonen under hovedpuden om natten. En kritik af *lækker-lækker*-kategorien ville udløse både telefonstorm og tre romaner på Facebook, om hvor forfærdelige brødre kan være.

Forfærdelig var netop også ordet for den tortur, han lod sig udsætte for en halv time længere, indtil programmet med tilbageblikket over 90'ernes boybands var slut, og lillesøsteren var forsvundet ind på sit værelse. Man kunne høre, at også hendes printer brokkede sig over at skulle udskrive billeder af de nye fyre fra *lækker-lækker*-kategorien til væggen. Der faldt et par slag og et par trusler, som ikke hørtes helt tydeligt i stuen. Måske var det angsten for en hadegruppe på Facebook, der fik printeren til at spytte ud.

Forældrene var også smuttet ud i haven, nu hvor telefonregningen ligesom var sikret et par timer. Victor overvejede flere muligheder for lørdagens program. De sædvanlige muligheder. Intet nyt. Oftest blev det til lidt fodbold med vennerne eller en omgang computerspil over nettet, hvis hans kære lillesøster ikke lige tog en god bid af båndbredden, når hun skulle tømme YouTube for alt med ordene *kærlighed* og *Justin Bieber*. Victor havde en teori om, at 40% af de 10 millioner besøgende på Justin Biebers YouTube-side, var lillesø-

steren.

Udover fodbold og computerspil var der ikke så meget andet at tage sig til. Der var selvfølgelig svømmehallen – eller “hal” var måske så meget sagt, for bassinet var udendørs. Ifølge Victor var det kun i juli og august, hvor der ikke var vinterbadning. De lækre piger var samtidig også udskiftet med et par rynkede hvalrosser, der dukkede op til overfladen i ny og næ, gled på maven hen ad bassinkanten og samlede gebisset op, som havde ligget og samlet kræfter til at tygge sovs og kartofler.

Byen havde to butikker – et supermarked og en skobutik. Det var åbenbart blevet vurderet, at byens indbyggere ikke havde brug for andet end mad og sko. Byens største attraktion var Danmarks første kombinerede bibliotek og posthus.

Bibliotekaren, en lille, duknakket dame med så store briller, at man kunne tro, at øjenbrynene også led af dårligt syn, var helt forvirret over de nye opgaver. Af og til vejede hun bøgerne og fik de små børn til at hoste penge op til porto. Selvom hun opdagede fejlen, var hun ikke så meget for at indrømme den. Hun plaprede i stedet for løs om nye udlånsregler og betalinger for udlån.

Victors mor havde også fortalt, at bibliotekaren havde været ved psykologen på grund af personlighedsspaltning, men det troede Victor nu ikke på. Hun var stadig lige så lille, rund og svedende, som hun altid havde været. Den eneste forandring, der med tiden dukkede op, var, at hun fik barberet

øjebrynene af, for derefter at tegne dem oven over brillerne. Victor tænkte, at det måske havde været en idé at få nogle andre briller i stedet. På den anden side ville han heller ikke have undværet den gode underholdning, det var, når hun tog brillerne af i ny og næ. Det var ren cirkus Benneweis, når hun vraltede rundt bagved bjerget af pakker, og øjebrynene sad tættere på hågrænsen end øjnene. Havde hun sagt: *Stuuuur, stuuuur nummer*, mens hun lagde bøgerne på vægten, havde den været lige i skabet. En skam, at biblioteksposthuset lukkede så tidligt om lørdagen – det havde været god underholdning.

Så var der selvfølgelig også lige banken, hvor Victors far arbejdede. Victor havde ofte overvejet, om banken ikke var en potentiel sensation i Guinness Rekordbog. Han havde i hvert fald aldrig set en bank, der var mindre end denne. Når bankboksen skulle åbnes, var det som at se en besværlig omgang Tetris. Der var stort set ikke én genstand, som ikke blev flyttet i lokalet, for at få åbnet lågen.

Der var to ansatte. Victors far og fru Berthelsen. Hun havde i modsætning til ham altid lidt skæg på hagen. Det var angiveligt for at have chancer hos begge køn. Det plejede hun i hvert fald at sige, hvis man stirrede for længe på skægget. Hun var altid iført tøj med masser af blomster og farver, og når hun lo, sørgede hendes runde mave for, at der kom gang i blomsterengen. Man kunne ikke være i tvivl om, at hun også havde fundet en parfume, som passede til hende selv.

En tung parfume indtog hele lokalet, næseborene og fornemmelsen af ilt. I vindueskarmene lå en masse fluer på ryggen eller var i færd med at give hinanden hjertemassage. Victor havde lært kunsten at henvende sig i banken på ét åndedrag. Måske var det i virkeligheden også stof til endnu en side i Guinness Rekordbog.

Ved siden af fru Berthelsen havde Victors far fået klemt sig ind. Han sad hele dagen ved kassen, klar til at modtage kunder. Blikket var stift rettet mod døren, og han bevægede ikke andet end øjenlågene. Måske var det fru Berthelsens tunge parfume, der hæmmede ilttilførslen til hjernen.

Victor måtte altid trække lidt på smilebåndet, når han besøgte sin far i banken. Det var underligt at se ham i jakkesæt og slips. Derhjemme gik han altid i nogle krøllede bok-sersshorts. Underligt var det også, at det åbenbart altid kløede under bok-sersshortsene og ikke andre steder på kroppen. Det betød, at morgenmaden nærmest blev en Stomp-koncert med den knasende lyd fra rundstykker, klirren med glas og Victors far, der kløede sig.

Når parfumetågen havde lettet sig fra hjernen, var Victors far også vild med en omgang fodbold i haven sammen med Victor. Nu hed han ikke længere Ejner, men Ejner Laudrup. Landsholdsuniformen var selvfølgelig bok-sersshorts og bar mave. Det var ikke noget kønt syn, men bestemt underholdende. Han kunne alle tricks med bolden, lå perfekt på banen og var både farlig med venstre og højre ben, hvis man

skulle tro kommentatoren. Og kommentatoren var selvfølgelig Victors far, som også var dommer, rolig for begge hold og en meget råbende og utilfreds træner. Det fik altid Victor til at le, og de lange weekender kom til at gå hurtigere. Det var bedre end at være tilskuer på første række på biblioteksposthuset. Meget bedre.

Du bist ein Schwein-Airlines

Freja? Hvordan kunne de have givet hende et så uskyldigt navn? Det var et spørgsmål, der gang på gang meldte sig hos Victor, mens knytæverne hamrede på døren til badeværelset.

- Luk mig ind!

- Niks! kom det prompte inde fra badeværelset.

- Hvorfor tager det så lang tid? Hvad laver du?!

- Ingenting.

Ingenting var alting. Det var hele programmet: eyeliner, lipgloss, mascara, plukke øjenbryn og smøre godt med bruncreme på. Det værste var, at hun var nybegynder. Alt tog tid, og der skulle også lige tages et billede eller ti til Facebook, når hun var færdig.

- Kom nu ud, Freja! Jeg skal tisse som bare pokker!

- Whatever.

Hun havde set alt for mange amerikanske tv-serier og brugte en række udtryk herfra. Hun havde i de seneste uger gjort meget ud af at presse den ene hånd op foran Victors ansigt og sige: - *Tal til hånden*, når der var noget, hun ikke gad høre på. Victor var glad for, at klassekammeraterne ikke kunne se ham nu. Se ham blive kontrolleret af den lille diktator

med de lyserøde vægge på værelset og de store morgentøfler i skikkelsen af Mickey Mouse. Nu stod han foran badeværelset og dansede regndans. Regnen var på vej, men han manglede blot et sted at lade den falde.

Det endte med at blive busken ude i haven, som blev den heldige vinder. Victor tænkte, at det kun var et spørgsmål om dage, før naboerne begyndte at tale om det, og lokalavisen havde oprettet historien som føljeton.

Kødannelse var udelukkende noget, der skete foran døren til deres toilet – bestemt ikke i byens gader. Heller ikke en mandag morgen som denne, hvor skolebussen gængede trofast i den sædvanlige rytme. Forrest i bussen sad børn fra de mindre klasser og forsøgte at overdøve hinanden. De blev åbenbart aldrig trætte af den konkurrence. De kunne omtale et nyt Batman-viskelæder med en sådan passion og lydstyrke, at man ville betro dem enhver rolle i en musical. Hvem kunne ellers vræle sådan af smerte over et tabt viskelæder? Bagerst i bussen sad de ældste klasser, 7.-9. klasse, halvt slumrende, skjult i en stor hættetrøje eller klamrende sig til en mobiltelefon.

Victor var altid lysvågen. Det havde Freja sørget for, ved lige at få hans puls i vejret fra morgenstunden. Herligt. Han gik derfor heller ikke glip af buschaufførens folkefest forrest i bussen, hvor han hver morgen gav kulturarven videre til de unge, ved at spille samtlige cd'er med Kandis. Det hændte,

at han greb bussens mikrofon og opfordrede til karaoke. Det endte selvfølgelig med, at han var den eneste deltager. Han gav den hele armen, mens han sendte kysmund til Kandis-alteret forrest i bussen. Havde der ikke været et krav om en forrude, så havde denne også været forsynet med billeder af Kandis, nøgleringe og autografer.

Ellers var han nu fin nok, syntes Victor. Man kunne dog godt få lidt ondt af ham på grund af musiksmagen, men selvfølgelig mest ondt af sig selv, fordi man skulle udsættes for den. Der gik også rygter om, at han kun spiste Nutella, og han så da også meget tynd ud. Nutella-Niels kaldte de ham. Nogle gange kunne det godt se ud, som om det var bussen, der styrede ham, og at han som sådan bare fulgte med.

Bussen vraltede ind gennem den smalle åbning til skolegården, og Nutella-Niels måtte op at stå på bremsen, for overhovedet at få den til at reagere. Han prustede og måtte virkelig lægge kræfter i. Man kunne se knoglerne hilse på omverden, mens Nutella-Niels lavede vejrtrækningssolo til de sidste verslinjer i Kandis-hittet: *Gode ben er det bedste featuring Bjørn & Okay*. Dørene gik op. Kandis sørgede for, at det var en glæde at se skolen.

De nåede netop at træde ind i klasselokalet, da klokken ringede. Nutella-Niels havde kørt lidt langsommere, for at sikre sig, at de hørte nummeret færdigt. Folk, som ikke kendte byen, ville helt sikkert undre sig over, at der eksisterede en

skole på disse kanter. Og så oven i købet en forholdsvis stor skole. Måske ville de fleste antage, at folk i byen ikke havde andet at give sig til end at lave børn, og at der derfor var mange elever. Grunden var nu, at skolen samlede børn fra flere forskellige landsbyer. Der var således også langt ud til en række af klassekammeraterne. Tiden på skolen måtte udnyttes, og Rasmus var allerede i gang med at folde de næste sider i tysk hæftet til papirsflyvere.

- Hey Væctår! lød det fra Rasmus, der ikke fjernede blikket fra produktionen.

- Godmorgen, Rasmus. Det er forhåbentlig ikke mit hæfte?

- Hvad er chancerne for, at du kommer til at skrive noget genialt på tysk?

Han sendte Victor et blink med øjet.

- Tjaeh, godt spørgsmål.

- Nemlig! Har du hørt det nyeste?!

Stemmen blev mere energisk, og han kiggede direkte mod Victor, så man kunne se hans stritører fange en del af morgensolen. Det var ikke uden grund, at han kendte alle nyhederne før de andre.

- Næh...

- Ny dreng i klassen, du!

Nu stod han stolt med papirsflyveren og tjekkede aerodynamikken. Vingerne blev forsynet med ordene *Du bist ein Schwein*. Det var de eneste ord på tysk, han kunne på nuværende tidspunkt. Det var ordene, som læreren altid sagde

til ham, når han havde brugt bordet som kladdehæfte eller demonstreret, hvordan han kunne få mælk ud af næsen og tilbage i mælkekartonen.

- Virkelig? Hvornår kommer han?

Victor var spændt. Endelig skete der lidt.

- I dag, lød det fra Rasmus, mens han supplerede med lyde til papirsflyveren. Alle pigernes baghoveder var potentielle mål for *Du bist ein Schwein-Airlines*.

- Guten Morgen, lød det fra tysklæreren, som netop var trådt ind i lokalet.

Victor bemærkede hende ikke. Blikket var fast rettet mod døren, hvor den nye dreng skulle dukke op.

Endnu et nummer fra Victor Records

Du bist ein Schwein-Airlines var klar til at skyde den første charterrejse af sted mod det skønne rejsemål. Rasmus vrikkede lidt med ørerne. Det var tydeligt, at han koncentrerede sig om at få papirsflyveren til at lave en god drejning, så den kunne lande mellem brysterne på en af pigerne. De havde jo alligevel gjort rigeligt for at lyse landingsbanen op. Det fjerne, smukke og subtropiske rejsemål ville ved landingen hurtigt forvandle sig til en vulkanø. Facebook-gruppen *Kan denne toiletbørste få flere venner end Rasmus Petersen?* ville få flere medlemmer og mere at skrive om. Ørerne vrikkede ivrigt videre. Rasmus var mere optaget af at forsyne papirsflyveren med en elastik fra madkassen end at tænke over konsekvenserne.

Ved tavlen stod tysklærer Hilde med guitar og spillede sine grammatiksange. Ifølge Hilde lærte man tysk bedre, ved at synge de grammatiske regler og udsagnsordenes bøjninger. Selvom hun havde digtet mange sange, så brugte hun altid den samme akkord. Sceneshowet manglede også alle former for gennemtænkte koreografier – medmindre hun altså viste alle bevægelserne i slowmotion for elevernes skyld, så de kunne være med efterfølgende.

Hilde brugte ikke guitarrem. Guitaren hang godt fast mellem et let løftet overlår og højre bryst, som af og til fik en streng at spille på. Det havde gjort biologilærerens arbejde meget lettere, for dagen efter, at klassen fik Hilde til tysk, havde alle piger deres første bh på. Hilde var jo gammel rødstrømpe og havde holdt fast i en del af principperne. Bh og faste bryster var kun for mændenes skyld – kvinder skulle have frihed. Og frihed havde hendes bryster i hvert fald fået. De fik lov til både at spille guitar og spille tromme på guitarens bagside.

Nogle af drengene – heriblandt selvfølgelig Rasmus – havde i al hemmelighed tilmeldt Hilde til talentshowet X Factor. Synet skulle simpelthen deles med resten af verden. Hilde ville sikkert tage det som en kæmpe ros for hendes tyskundervisning og gøre alt, for at sprede budskabet til andre lærere og elever. Så ville hun stå der med sin ene akkord, vrikke frem og tilbage, og det eneste, der ville headbange, ville være dansehåndtagene og de sidste 50 % af ballerne – dér, hvor trusserne havde givet op.

Victor skævede af og til hen mod døren. Den nye dreng var endnu ikke dukket op. Underligt. Man skulle tro, at han allerede havde fået sit skoleskema og havde hørt om Hilde. I så fald var det forståeligt, at han valgte at dukke op i en af de andre timer.

- Hvor er det, jeg skal sidde og gøre denne klasse smukkere?

Ordene kom ovre fra døren. Og der stod han så. Den nye dreng. Ingen havde bemærket, at han var kommet ind. Alle så overraskede ud – selv Rasmus opgav flykonstruktionen for et øjeblik.

Det var ikke at mærke på ham, at han var ny, og at han ikke kendte nogen i klassen. Han var ikke en af dem, der så ud til at føre dybe samtaler med sine snørebånd, eller som man kunne mistænke for at have telepatiske evner, idet han ikke sagde noget. Som en nylig opført sejrstatue stod han der og syntes kun at vente på, at skoleinspektøren ville komme og klippe båndet over, holde tale og få klassen til at give et voldsomt bifald. Pigerne var allerede begyndt at fnise og hviske. Hans mørke øjne, den sorte læderjakke med nitter og det skæve smil gjorde indtryk. Enkelte drenge rystede på hovedet over pigernes reaktion.

Victor sendte et blik over mod Stina, som sad forrest i klassen. Det gjorde han ofte. Han håbede altid på, at hun ville kaste sit lange, blonde hår til siden og se i hans retning. Bare en enkelt gang.

Den nye dreng havde også allerede fået øje på hende. Det skæve smil ændrede sig, og nu blottede han alle tænderne. Han manglede blot en tube Colgate, for at det ikke ville have undret nogen, at de muligvis sad midt i optagelserne til en reklame. En reklame, der netop var på vej til at nå klimaks i slowmotion.

Victor havde mest lyst til at springe ind foran dette blik, der blev sendt mod Stina. Springe ind foran det, som ville han redde hende fra et dødbringende projektil. Hans blik flyttede sig mellem den nye dreng og hende. Han håbede inderligt, at hun, som hun plejede, ikke ville dreje hovedet. At hun i det mindste ikke ville gengælde smilet, hvis hun drejede hovedet.

Gør det ikke, Stina – lad være, lad være, lad være, please. Ordene roterede konstant som en eminent dårlig sangtekst til en uendelig technosang fra Victor Records. Men Stina drejede hovedet. Det lyse hår og de krystalblå øjne, som enhver kunne finde drømme i, forstærkede morgensolen. Hun smilede.

- Øh, er det dig, der er Paco?

Hilde havde endelig fået frigjort guitaren fra resten af orkestret.

- Korrekt! Du er en af de skarpe, kan jeg høre, svarede han, uden at sejrstatuen gjorde antydninger om at være klar til nedrivning.

Svaret kom bag på Hilde. Det var tydeligt at se. Ansigtet var blevet lidt rødere, og hendes blik for rundt i klassen.

- Sæt dig ved siden af Malene.

Hilde vidste tydeligvis ikke, hvordan hun skulle reagere og valgte den sikre løsning. Malene var overlykkelig. Hendes bøjler blinkede i solen – både spor 1 og 2 havde grønt lys.

- Lækkermåsen dér? Super, super!

Paco sprang energisk ned på pladsen bagerst i klassen, vendte sin stol om og gav ellers ikke lyd fra sig resten af tysktimen og Hilde-koncerten. De eneste lyde, der fyldte klasselokalet, var Hildes ene akkord og de fnisende piger, der hele tiden sendte Paco blikke. De fik et blink med øjet og et skævt smil med til næste hviskerunde.

Efter tysktimen var Paco forsvundet, og han dukkede heller ikke op resten af ugen.